

med optraadte han paa deres Vegne ganske uden Bemyndigelse, og Forholdet imellem dem var i Forvejen ikke det bedste.

Foraarssolen lyste paa hans høje, sortgraa Manke, og Blæsten kastede hvert Øjeblik hele Forhaaret ned over den stejle Pande med de to dybe Furer over Næseroden. »Danmarks første Taler«, som en Avis nylig havde kaldt ham, var ikke mere end nogle og tredive Aar men bar allerede Alderens Mærker. Han havde levet Journalistens og Politikerens fortættede Liv, og i hans Sind var der kastet en Brand, der holdt hans Nerver i evig Spænding.

Han gjorde ved denne Lejlighed ingen Brug af sin Virtuositet som Taler. Han syntes mærkværdig opreven, Stemmen var stærkt bevæget, men hans Ord var jævne og stilfærdige. Først mindedes han den tidligere afdøde Moder og bragte derpaa Faderen en varm Tak for hans store Trofasthed mod Hjemmet, »for den Selvets Overvindelse, der er den største og frugtbareste af alle Sejre«.

Baade Tonen og Ordene lød sært i manges Øre. Folk saae paa hinanden og tænkte, at han maaske vidste mere end andre om Hemmelighederne i Søren Smeds Liv og nu vilde grave dem dybere ned i Mørket med sin Lovprisning. Og virkelig havde han med sin lysere Forstand og sin rigere Livserfaring gættet sig til et og andet af dette skjulte Livsløb,